

at spørge om det. Jeg har fremdraget Sagen og derved troet at handle baade i Ministerens og Erhvervslivets Interesse. Altsaa, det passer ikke; der er Ministeren paa Vildspor.

Men saa bryder Ministeren selv Princippet. Det har man for sin Villighed, kan man sige. Nu kommer saa Ministeren ind paa at gøre det, han ikke skulde have gjort. Ministeren fremviste et Udkast til den omtalte Tavle, som Meterudvalget vilde have anbragt rundt om paa Landets Banegaarde, og saa kritiserede Ministeren den paa en, lad mig kalde det, noget haanlig Maade. Det skulde Ministeren nu ikke have gjort; thi han er ikke kommen rigtig heldigt fra det. For det første maa jeg bemærke, at denne Tavle var et Udkast, der var tilsendt Ministeren, for at han kunde se, hvorledes Meterudvalgets Tanke var. Det var et fuldstændig løst Udkast, som, naar det blev kunstnerisk fremstillet — det er skrevet til Ministeren — vilde koste det Beløb, der er Tale om, og som efter min og hele Meterudvalgets Mening vilde pynte ganske anderledes paa Landets Banegaarde end de Monstra af Tavler, der nu hænge rundt omkring endogsaa i Ventesalene først med store Rammer omkring og saa med smaa Rammer om alle mulige Slags Reklamer for baade det ene og det andet. De ere absolut ingen Pynt; men den omtalte Plakat vilde, naar den blev saaledes, som Meterudvalget havde tænkt sig det, for det første være en Pynt og ved Siden deraf være af stor Betydning for, at Befolkningen kan lære dette nye Maalesystem at kende. Og jeg synes dog nok, at Statsmagten og Autoriteterne have en Pligt lige overfor Erhvervslivet til at gøre, hvad de kunne, for at en saadan Lov, som Befolkningen ikke har bedt om, og som man kan sige vender op og ned paa det tilvante, kan blive banket ind i Bevidstheden paa saa god en Maade som muligt. Og underligt er det, at Ministeren netop kritiserer denne Plakat. Der er paa den taget Hensyn til de forskellige Ministeriers Omraader. Der er for Landbrugsministeriets Vedkommende vist Forskellen paa en Bondegaard paa en Td. Land og en Hektar, og der er for Finansministeriets Vedkommende vist baade Kultønder etc., hvorledes Ministeren kan faa yderligere Penge ind. For Forsvarsministeriets Vedkommende er der ganske vist nogle Soldater; der er en Fodgarder, en Dragon og en Infanterist. Men jeg kan nu ikke tænke mig, at Forsvarsministeren, der jo

vil hæge og pleje Hæren, kan andet end være glad for, at der kommer smukke Eksemplarer frem, der vise, hvor lang Tid der skal til for en Dragon til at ride til Kysten og for en Infanterist til at marchere til Kysten, naar Befæstningen nedlægges; det kan ogsaa have sin Betydning for Befolkningen. For den højtærede Kultusminister er Rundetaarn stillet op, hvor han kan gøre Observationer for det første med Hensyn til Randers Museum og ogsaa med Hensyn til de Vanskeligheder, der kunde tænkes med Hensyn til Menighedsraadene, og endelig er der for hele Ministeriet et Automobil til Raadighed. Der er kort sagt gjort alt, hvad Ministeriet kunde forlange. Men saa er der senere sagt, at det var særlig Dragonen, som Ministeren ikke kunde lide. Han siger, at Dragoner ere meget kønnere end den Dragon, som vi have stillet op, og Hestene lige saa. Jeg ved ikke, hvor megen Forstand Ministeren har paa Heste, men jeg tør sige, at ved den kunstneriske Udførelse skal det blive en ren „Munkedaler“, der kommer paa Billedet. Med Hensyn til Dragonen vilde Ministeren helst have set en Bondekarl paa Hesten; men jeg vil gøre opmærksom paa, at det er en Bondekarl, der sidder der. Ministeren ved altsaa ikke, at det er Bønderkarle, der tages til Dragoner, men det er det. Jeg kan tænke mig, at Ministeren har ønsket, at det skulde være en fynsk Dragon, der sidder der, men det er det ogsaa; han ser noget bedrøvet ud, rimeligvis over, at det fynske Regiment skal nedlægges. Altsaa, Ministeren burde have takket, fordi han fik anvist en Vej, hvorved Kommissionens Ønske kunde opfyldes. Og naar Ministeren har sagt, at han ikke vilde krænke Kommissionen, tror jeg, at den ærede Minister ikke med sin gode Villie har villet det; men han har ved at fremvise det raa Udkast og ved ikke at omtale, at det vilde blive kunstnerisk udført, krænket Kommissionen mere, end han vist har ønsket. Være vi blevne krasbørstige, vilde vi have gjort det, man ellers gør i slige Tilfælde, nemlig at nedlægge Arbejdet og sige, at nu kan den ærede Minister selv om det. Ministeren sidder, til Trods for de dygtige Kræfter, han har til Raadighed, ganske uden Forudsætninger for at kunne gøre dette, men naar han ikke vil være med til, hvad Kommissionen indstiller, saa maa Ministeren selv om det. Den ærede Minister vidste ikke en Gang, hvor han kunde faa Pengene fra, men da omtalte Ministeren ikke det gode Raad, jeg havde givet